

IMPREZY FESTIWALU „GALICJA”

Jacek Szwic

Hatikwa - znaczy nadzieja Z życia Żydów lwowskich

Moja wystawa nie jest dokumentem ani reportażem, choć łączy w sobie cechy obu tych gatunków, jest ona raczej fotograficzną opowieścią o pewnym etapie odradzania się lwowskiego żydostwa.

Od Shoah minęło już ponad sześćdziesiąt lat. W tym czasie, w normalnym świecie powoli zablizniały się rany i Żydzi mogli co piątek zapalać szabasowe świece. Niestety historia sprawiła, że Lwów należał wtedy do innego świata. Dopiero na początku lat dziewięćdziesiątych do synagogi na powrót wniesiono Torę, zaczęto wydawać gazetę „Szofar”, Żydzi zaczęli zakładać towarzystwa i spotykać się w odzyskanych lokalach. Teraz najmłodszy co niedzielę siadają w ławkach by uczyć się historii i języka dziadków, a potem śpiewają i tańczą. Tańczą też dorośli na szabasowych spotkaniach. Zakwita nadzieja.

O tym właśnie próbuję opowiedzieć językiem fotografii. Kilkadziesiąt prezentowanych na wystawie zdjęć, to zaledwie wycinek tego, co zobaczyłem i przeżyłem podczas częstych pobytów we Lwowie. Wchodziłem stopniowo w tamten żydowski świat kierując się bardziej emocjami niż kanonami dokumentalisty. Fotografując zrezygnowałem z reporterskiego spojrzenia „chłodnym okiem”. Dlatego też to co pokazuję ma charakter bardzo subiektywny.

Nie sposób tu wymienić wszystkich wspaniałych ludzi, których poznawałem pracując nad tym cyklem. Wszyscy oni bardzo mi pomagali, wprowadzając w świat lwowskich Żydów. Oni też są bohaterami moich zdjęć. Za co im serdecznie dziękuję.

Shalom,
Jacek Szwic

Na spacerze po wyjściu z synagogi,

HALICZ. Pierwotnie drewniana świątynia zwana kinesją była wielokrotnie niszczona i odbudowywana. Murowany budynek wzniesiony po pożarze w 1830 r. zburzono na rozkaz sowiektów w 1984 r.

Siedem wieków Karaimów w Rzeczypospolitej

Karaimi lud pochodzenia tureckiego, posługujący się językiem z kipczackiej grupy Języków tureckich. Przybyli na ziemię Rzeczypospolitej pod koniec XIV wieku. Tradycja karaimska mówi, że Wielki Książę Litewski Witold sprowadził z Krymu kilkadziesiąt rodzin karaimskich. Osiedlił ich wzdłuż granic z ziemiami Zakonu, jako załogi zamków i warownych grodów w Trokach, Birzach, Upicie, Poswolu, Nowym Mieście i Innych.

Za wierną służbę byli obdarowywani przez Księcia i polskich królów licznymi przywilejami. Podlegali bezpośrednio Księciu, na ich czele stał wójt. Byli zwolnieni z opłat miastowych i rogałkowych oraz z danin i niektórych podatków.

Z czasem z żołnierzy stali się rolnikami, rzemieślnikami, kupcami. Utrzymywali kontakty z rodakami na Krymie, niejednokrotnie pośredniczyli w wykupie polskich jeńców z tatarskiej niewoli. Licznie nigdy nie stanowili potężnej grupy. W dodatku epidemie, wojny, pożary spowodowały spadek liczby ludności karaimskiej.

Do XX wieku przetrwało tylko pięć gmin: w Trokach, Łucku, Haliczu, Wilnie i Poniewieżu (ta ostatnia pozostawała poza granicami Rzeczypospolitej). Po II wojnie światowej część Karaimów przesiedliła się do Polski w jej nowych granicach. Obecnie w Polsce żyje około 100 osób pochodzenia karaimskiego.

17 czerwca w Przemyślu w Bibliotece Publicznej odbyła się sesja popularno-naukowa na temat Karaimów w Polsce, zaś na Zamku Kazimierzowskim otwarto wystawę poświęconą Karaimom.

Karaimki w strojach ludowych.

Karaimskie dzieci z Polski i Litwy wspólnie występują na scenie w zespole SANDUHACZ (Sławk).

Багатокультурний фестиваль „Галичина” – це мелодія туги за минулим, за людьми, які створювали культуру щоденності, за народами, які впродовж віків населили цю землю. Наша ідея щодо налагодження культурних зв'язків в період об'єднання Європи була надзвичайно швидко прийнята митцями багатьох країн. Свою участь у Фестивалі зголосили творці з Австрії, Чехії, Ізраїлю, Польщі, Словаччини, України, Румунії та Угорщини. Метою Фестивалю є прагнення та формування зацікавленості культурою національних меншин. Ми хочемо довести це до якнайбільш широкого кола глядачів, активізувати співробітництво прикордонних осередків культури, підняти міжнародне значення прикарпатського регіону. Виставки живопису та мистецтва, музичні концерти, театральні виступи, покази фільмів, лекції та семінари, презентація мистецького руху ділять та кухні – це делікатеси культурних заходів, в яких кожний знайде щось для себе та для інших. Розвиток та підтримка регіональної культури, формування основ толерантності у міжкласових стосунках – це наша мета, мета об'єднаної Європи.

Фонд „Спадщина”
Організатор Фестивалю

הסטיבל הרב-תרבותי "גליציה" הוא ביטוי של גנוניות לעובת לאנשים אשר יצרו תרבות של יום ויום לעמים שבמשך מאות בשנים התגוררו בארץ זו. הרציון שלנו לבניית קשרים תרבותיים בעידן אירופה המאוחדת התקבל בתום על ידי אומנים מארצות רבות ויצורים מאוסטרית, צ'כיה, ישראל, פולין, רומניה, סלובקיה, אוקראינה והונגריה הודיעו על כוונתם להשתתף בסטיבל זה. מטרת הסטיבל היא להביא להתעניינות בתרבויות של מיעוטים לאומיים או רוצים לקבל יעד גדול ככל האפשר. לעודד שיתוף פעולה בין מרכז תרבות באזורי ספר ולהבליט במיוחד את החשיבות של אזור הקרפטים. תערוכות ציור ואומנות קונצרטים תענות תיאטרון הקרנות סרטים. הרצאות הצגת מוצרי אומנות ומטבח – אלו הם רק חלק מהתחומים הרבים שיוצגו במהלך הסטיבל. תמיכה ומיתות של תרבויות סוקיות, תמיכה בסובלנות ביחסים בין אנשים הן מטרותינו באירופה המאוחדת. קרן "מורשת" מארגנת הסטיבל